

(Από τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Ἐχετε λοιπὸν, δεσποινίς, γὰ ὑποβάλλετε κάμμιαν ἰδέαν σας περὶ τῆς ἑκπαιδευτικῆς εἰς τὸ συνέδριον ;

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. Μάλιστα, κἀγὼ ἔχω πολ-
λας γνώμας, διότι δὲν ἰδῶθη ποτὲ προσοχὴ ἐκ μέρους
τῶν κυρίων Ἐπιθεωρητῶν εἰς τὰ κατ' ὄψιν ἡμῶν
τμήματα.

— !!!

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ταύτην τὸ κυριαρχοῦν ζήτημα εἶνε τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐργασίαι ἐληξάν αἰσίως, ἀφοῦ ὑπεβλήθησαν διάφοροι εὐχαὶ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διδακτικῶν μεθόδων. Αἱ εὐχαὶ αὐταὶ συναθροισθεῖσαι παρεδόθησαν ἰδιαίτερος εἰς τὸν κ. Στάνν, καθὸ καὶ ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἐκ τῶν εὐχῶν αὐτῶν θὰ ἀνακεφαλαιώσωμὲν τὰς σπουδαιότερας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἱστορίαν, διότι πιθανὸν καὶ νὰ μὴ ἐκπληρωθῶσιν.

Μία ἐκ τῶν περιεργότερων λοιπὸν εἶνε ἡ μεταρρύθμισις τῶν θρανίων τῆς μαθητεούσης νεολαίας. Τὰ θρανία αὐτὰ πρέπει νὰ ἦνε τοιοῦτοτρόπως κατασκευασμένα ὥστε ἐὰν εἶνε λ. χ. τρία τοιαῦτα εἰς μίαν τάξιν, μόλις κάθηνται οἱ μαθηταὶ ἐπάνω, τὰ τρία νὰ φαίνωνται δύο... χάριν οἰκονομίας τοῦ χώρου.

Ἐτερον ζήτημα συνεζητήθη ὡσαύτως μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, σχετικῶς μὲ τὸν φόρτον τῶν ἀρχίστων μαθημάτων, ἅτινα προστίθενται εἰς τὰς ἀτυχεῖς μαθητριάς, τὸσφ δὲ μᾶλλον διότι δὲν εἶνε ὅλαι προωρισμένα διὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίσεως, ἐπομένως αἱ ὑπερβολικαὶ ἀξιώσεις διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῶν εἰς τὴν σύνταξιν εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελεῖς.

Ἐξεφράσθη λοιπὸν ἡ εὐχὴ ὅπως καθιερωθῆ εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων ἐκ μὲν τῆς γραμματικῆς ἢ ἐπιμονὴ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν περιπτώσεων τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, ὅπως κατανοεῖται εὐχερέστερον ἢ γλῶσσομας.

Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ διδάσκηται λεπτομερῶς καὶ ὁ πλῆθυντικὸς ἀριθμὸς κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὰς κλίσεις, ἐν δὲ τῷ οἰκογενειακῷ σταδίῳ καὶ εἰς τὰς συζυγίας.

Συνεπεῖα λοιπὸν τῆς ἰδιαίτερας μελέτης τοῦ πλῆθυντικοῦ ἀριθμοῦ εἰς τὰς συζυγίας, ὁ δυϊκὸς καταργεῖται ὡς ἀχρηστος καὶ πεπαλαιωμένης ἐποχῆς χρόνος.

Ἐπίσης ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ ὅπως μελετηθῶσι τὰ ῥήματα τὰ δεχόμενα αὐξήσιν συλλαβικὴν, τὰ δὲ δεχόμενα τὴν αὐξήσιν χρονικὴν ν' ἀπορριφθῶσιν ὡς πεπαλαιωμένα χρήσεις.

Ὡς πρὸς τὰς συζυγίας, αἱ μαθήτριάς ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς· ἐὰν ἀγαποῦν τὰ στριμμένα μουςτάκια, θ' ἀσχολῶνται εἰς τὴν συζυγίαν τῶν... παρισπωμένων, ἐὰν δὲ ἀγαποῦν τοὺς καλλιτέχνας, δύνανται ν' ἀσχολῶνται εἰς τὴν συζυγίαν τῶν βαρυτῶνων. Ὡς ἐκ τούτου διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρρένων ἀπομένει ἀναγκαῖως ἡ μελέτη τῶν καταληγόντων εἰς Μ...

Ἐννοεῖται ὁμως ὅτι οἶαν δάποτε συζυγίαν κ' ἀν προτιμῶσιν, ὁ ἐνεστὼς πρέπει πάντοτε νὰ θεωρῆται ἀνιαρὸς· ἰδίᾳ δταν εὐρίσκεται εἰς ὑποτακτικὴν καὶ εἰς προστακτικὴν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἡ προσοχὴ ὅλην πρέπει νὰ συγκεντροῦται εἰς τὸν... παρακείμενον.

Ἐὰν δὲ ὁ ἐν λόγῳ παρακείμενος παρουσιάζεται καὶ μὲ... μετοχὰς, ἀκόμην καλλίτερον· τότε πρέπει νὰ γίνεταῖ ἰδιαίτερος συνδυασμὸς, ὥστε νὰ συμφωνῆ ὅσον τὸ δυνατὸν μὲ χρόνον παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς.

Τέλος δὲ προτιμῶνται πρὸς ἰδιαίτεραν σπουδὴν καὶ τὰ μόρια, ἰδίᾳ δὲ ὅσα ἐγκλείονται καὶ... ἀναδιβάζουσι τὸν τόνον τῶν.

Καὶ ταῦτα ὡς πρὸς τὴν Γραμματικὴν. Κατόπιν ἐγένοντο προτάσεις νὰ τροποποιηθῆ καὶ τὸ Συντακτικόν, ὥστε νὰ μὴ διδάσκωνται αἱ μαθήτριάς περιττὰ πράγματα.

Οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς συντάξεως θὰ ἐκγυμνάζωνται αἱ κυρίαί πῶς νὰ εὐρίσκουν εὐχερῶς τὰ διάφορα ὑποκείμενα, πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ μίαν μαθήτριάς.

Ἐκ δὲ τῶν προτάσεων θὰ προτιμῶνται πρὸς μελέτην αἱ προτάσεις... γάμου, ἐν ἑλλείψει δὲ τοιούτων θὰ προτιμῶνται πλέον ἐξ ἀνάγκης αἱ συμπλεκτικαί, ἀλλὰ μετὰ τῶσαύτης προφυλάξεως, ὥστε ν' ἀποφεύγωνται αἱ... διαζευκτικαί.

Ἐκ τῶν ῥημάτων θ' ἀπορρίπτονται τὰ οὐδέτερα, ὡς ἀχρηστα· προτιμῶνται δὲ ἰδιαίτερος τὰ μεταβατικά, καὶ ἰδίᾳ εἰς τοὺς... πλαγίους χρόνους.

Καὶ ἄλλην ἀναγκαίαν τροποποίησιν προκύψασα ἐκ τῆς πείρας:

Εἰς πᾶσαν συζυγίαν, —πρώτην, δευτέραν ἢ καὶ τρίτην, —δταν ὁ παρακείμενος εἶνε ἐπιδεκτικὸς... αὐξήσεως συλλαβικῆς, τότε ἀναγκαστικῶς τὸ ἐπίθετον τοῦ συζύγου μεταβάλλεται δι' ὅλους τοὺς ἄλλους εἰς... καταγοροῦμενον.

Ὡς παραδείγματα διὰ τὰς συζυγίας τῶν περισπωμένων θ' ἀντικατασταθῶσι τὰ ἐν τῇ γραμματικῇ, διὰ τῶν ἐξῆς καταλληλοτέρων καὶ ἐν εἴδει προειδοποιητικῶν:

- α.) Διὰ τὰ εἰς ἀω-ῶ: Ἀγαπάω-ῶ
- β.) Διὰ τὰ εἰς ἐω-ῶ: Ξυλοκοπέω-ῶ
- γ.) Διὰ τὰ εἰς ὠω-ῶ: Κερατῶω-ῶ...

Αὐτὰ πρέπει νὰ προτιμηθῶσιν καθὸ ἀκολουθοῦντα ἄλληλα φυσικῶς καὶ διανοητικῶς, ὡς ἀπέδειξεν ἡ πείρα, καὶ καθὸ ἡ γροβλῆκτα ἅπαντα, ἦτοι τὸ πρῶτον διὰ τὸν σύζυγον, τὸ δεύτερον διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὸ τρίτον διὰ τὸν ἐραστήν.

Αἱ προθέσεις πρέπει νὰ συνδυασθῶσιν ἀμέσως μὲ τοὺς συνδέσμοις. Καὶ δταν

μὲν αἱ προθέσεις εἶνε μονοσύλλαβοι ἐκατέρωθεν, οἱ σύνδεσμοι εἶνε τελικοὶ καὶ οὐδεμία συνδετικὴ ἀνωμαλία παρατηρεῖται.

Ἄλλ' ὅταν αἱ προθέσεις εἶνε δυσύλλαβοι... ἐκ μέρους τοῦ συζύγου, τότε οἱ ἐπακολουθοῦντες εἰς τὴν συζυγίαν σύνταξιν σύνδεσμοι εἶνε οἱ ἐξῆς κατὰ ψυχολογικὴν σειρὰν. Ἐλαττωματικοί, (δι' ἀμφοτέρους). Ἀντιθετικοί (δι' ἀμφοτέρους). Ἐναντιωματικοί (δι' ἀμφοτέρους). Συλλογιστικοί (διὰ τὸν σύζυγον). Παραπληρωματικοί (διὰ τὴν σύζυγον). Ἀπορηματικοί καὶ ἐρωτηματικοί (διὰ τὸν σύζυγον). Ἀοριστολογικοί (διὰ τὴν σύζυγον). Συμπλεκτικοί (διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὸν ἐραστήν), καὶ Διαζευκτικοί (καὶ διὰ τοὺς τρεῖς) οἶον: εἶτε, ἀάντε καί... ἄντε!

Κατόπιν ἀκολουθοῦσι τὰ ἐπιφωνήματα διαιρούμενα εἰς τρεῖς κατηγορίας· ἦτοι τὰ ἐμφαινόντα ἀγανάκτησιν (διὰ τὸν σύζυγον) θρηῖνον (διὰ τὴν σύζυγον) καὶ γέλωτα (διὰ τὸν κόσμον).

Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρακτικώτεροι τροποποιήσεις διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ.

Ταῦτα ἠκολούθησαν μερικαὶ διὰ τὴν Ἀριθμητικὴν, ἐξ ὧν ἡ σπουδαιότερα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ ἀναφέρωμεν, ἀνάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὑπουργείου, καθὸ καὶ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἡ τροποποίησις αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὸν δυσκολώτατον κανόνα τῶν ἀναλογιῶν, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς ἡ μαθητεύουσα νεολαία. Πρὸς κατανόησιν λοιπὸν τοῦ κανόνος τούτου, θὰ προσκαλοῦνται ἰδιαίτερος καλόγηροι εἰς τὴν ἔδραν, οἵτινες θὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἀνάλησιν τοῦ γνωστοῦ κανόνος:

«Τὸ ἄθροισμα τῶν ἡγουμένων, ἔχει ἄλογον πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐπομένων, ὡς ἕκαστος ἡγοῦμενος πρὸς τὸν ἐπόμενον τούτου».

Αὐταὶ εἶνε αἱ ἐκφραστῆσαι εὐχαὶ ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε συντείνουν εἰς τὴν μεγαλειτέραν μεθοδικότητα τῆς ὑπηρεσίας τῶν κατωτέρων μελῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὁποίων συνονοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὰς εὐχὰς μας, καὶ τὰς... εὐλογίας μας.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου σπουδαίου γεγονότος ἐμμοδάλθησε καὶ ἡ Πρωταπριλιά, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ τὴν ἐπαθάν, ἰδίᾳ ὅσοι καὶ ὅσοι ἔλαβον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Μεταξὺ πολλῶν τὴν ἐπαθε καὶ ἕνας φίλος, ὅστις προσεκλήθη εἰς τὸ Θουσεῖον ἀπὸ μίαν ἀγνωστον, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἐπεριμενεν ἐκεῖ. Μόλις μετέβη ὁ ἄνθρωπος κάτωθεν τοῦ περιστυλίου εἶδε ἐκπλητος ὅτι ἐκάθητο μίᾳ γρηά. Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν ἀπαγγέλων:

Οὔτε γὰρ ψέμμα θ' ἀποφασίσω νάρθῶ νὰ κάτσω σ' ἐσὲ πλοσίον, Φεύγω τροχάδην, γυρίζω πίσω, ἔλεος θέλω... καὶ οὐ Θησεῖον!

Ἡ ΚΟΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ!

[Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεων].

ΣΚΗΝΗ Α'.
EKEINOS. Λοιπὸν μοῦ τὸ δρᾶξῃσαι θὺ δὲν ἔχεις ἄλλον, θὺ εἶμαι μόνος ἐγὼ κύριος τῆς καρδίας σου;
EKEINH (μὲ ἀγανάκτησιν δῆθεν). Μὴ καταλαμβάνεις θὺ μὲ στενοχωρεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Πῶς θέλεις νὰ σὲ πείσω; Τί νὰ κάμω;
EKEINOS. Μὴ θέλω νὰ μοῦ τὸ ξαναπῆς, εἶμαι ὁ πρῶτος ἐγὼ καὶ ὁ μόνος;
EKEINH. Ξέρεις θὺ κάνεις σὰν παιδί; σοῦ τὸ εἶπα τόσες φορὲς, σὲ ἐβεβαίωσα τοσάκις· εἶσαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος.

ΣΚΗΝΗ Β'.
[Διέρχεται διὰ τοῦ διαδρόμου εἰς κύριος πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκείνη κάμνει νεῦμα νὰ πλησιάσῃ].
EKEINH. Λοιπὸν ἔχω τὸν πρῶτον ἀριθμὸν;
EKEINH. Καῦμένη καταπᾶς πληκτικός. Ἔχεις τὸν πρῶτον; νὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ!...

[Ὁ ἀγνωστος κύριος πλησιάζει εἰς τὸ κάθισμα ἐκείνου διὰ νὰ καθίσῃ].
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, κάθεσθε εἰς τὸ κάθισμά μου.
EKEINOS. Κάμνετε λάθος κύριε, τί ἀριθμὸν ἔχετε;
EKEINH (κρυφὰ πρὸς τὸν Ἄγνωστον). Πῆς θὺ ἔχεις τὸν 1.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. Ἔχω τὸν 1 νὰ εἰς τὸν ὁποῖον νομίζω θὺ κάθεσθε.
EKEINOS (συλλαμβάνων ἕνα βλέμμα ἐκείνης πρὸς τὸν Ἄγνωστον καὶ ἐννοῶν τὰ πάντα). Κύριε ἀπατάσθε ἢ μᾶλλον ἀπατάμεθα. Δὲν ἔχομεν τὸν ἀριθμὸν 1 νὰ κντάξατε τὸ κάθισμα διὰ νὰ πεισθῆτε. Ἔχομεν ἀμφοτέροι τὸν ἀριθμὸν 135... Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχομεν τὸν 1 διον ἀριθμὸν πλησίον τῆς κρυφίας... ἠμποροῦμεν νὰ καθήσομεν εἰς τὸ ἴδιον κάθισμα....
[Ἡ αὐλαία πίπτει, καὶ αἶρεται ἡ αὐλαία].

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ. Τὰ Συνειθισμένα (ἔργον... ἀέργων ἀλλ' εἰς πράξεις καὶ μετὰ προλόγου).
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ. Φάτε μάτια ψάρια. (Κουβέντα ποῦ τὴν εἶπαμε πολλάκις).
ΓΡΑΦΕΙΑ «ΦΛΕΡΤ». (Ὁδὸς Σταδίου 12). Ἡ μουσικὴ ἐσπερίς (ἔργον... ἀπρακτικόν φεῦ!). Τὰ τραγοῦδια. — Ἄκου παληὰ μου κάπα (χειροκροτήματα... ἄνευ καρπαζώματος). Ὁ Πετινὸς εἶνε ἐρωτευμένος (Τρέλλα διὰ τὴν ὁπίαν στὰ ἀληθινὰ τοῦ χρειάζεται ξύλο). Τὸ Μεσσαζερῆ καὶ ἡ νυκτερινὴ καντάδα στὴν βάρκα (Ἔργα ἀνοήτων ἀνόητα). Ἄχ, πῶς περνούσαμε... (Γλυκὸ τραγοῦδι καὶ μὲ ἀνταπόκρισιν).
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ. Μὲ τὸν πῆχυν... (ὑφασμα τᾶν νιον διὰ... μανήκια).
Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

(Προπαρασκευή διὰ τὴν ἀγόρευσίν της ἐνώπιον τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνοδίου).

...Ναί, κύριοι ἀγαπῆται! ἐγὼ τὴν πείραν φέρουσαν
 τσοῦτον χρόνον π ρ α κ τ ι κ ῶ ν μεθόδων νεωτέρων
 ἂν βλέπετ' εἰς κατάστασιν τινὰ ἐνδιαφερόσαν
 καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ πολὺ προηλθ' ἐνδιαφερόν.
 Καὶ γὰρ τί θὰ ἐσημαίνε δ η μ ὀ σ ι ο ς παιδείας
 ἂν μήτηρ ἡ πνευματικὴ, τούτεστ' ἡ διδασκαλίσα,
 δὲν ἔκαμνε παιδία;
 Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μέθοδος, δι' ἧς καὶ ἐξηφάμισα
 εἰς νεωτέρας οἰονεὶ προνήμιον μεθόδους
 καὶ βλέπετε τῆς π ἡ ρ α ς μου τὰς προφανεῖς προ-
 βόδους!...

(Ἀληθινὴ Εἰκὼν).

Ὁ ἀνθοπολογαγὸς κ. * * * Ἀλήθεια, ἔχω μιὰ πολὺ
 ἥσυχη φοράδα καὶ πολὺ μαλακὴν ... Θέλετε καμμιὰ
 φορὰ νὰ σὰς τὴν στέλλω νὰ καβαλικεύετε;
 Ἡ Κυρία Α. Καλὲ δὲν βαρύνεσθε, δύσκολον πρᾶγμα
 νὰ μεταβάλω σινηθείας.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἐκάλειε τὸν Φλοριζέι, ποῦθι κ' ἰδὼ ἔφετο
 νὰ ἔθῃ κρυφὰ στὸ σπῆτι της νὰ κάμουνε νιουτέο
 Μὰ ἐπειδὴ εἶνε μικρὸς, τὸν φίλησε στὸ σίωμα
 καὶ τοῦ ἔπε μ' ἀναίτηγαμοῦς
 γὰ τὸν νιουτέον τοῦς καιροῦς;
 «Εἶν' ἡ σάϊτα σου κωτὴ μ' εἶσαι μικρὸς ἀκόμα!»...

Ἐξείνεις. Μὰ τί διάβολο κυρία μου; δὲν εἰ-
 ρίσκατε ἄλλο ἔκραςμα νὰ κάμτε φῶρεμα; αὐτὸ εἶνε
 παραπέτασμα παρσθέρου....
 Ἐξείνεις. Πολὺ καλὸ μικρὸ μου, ... Πάλιν παρ-
 θυρο σκεπάζει.

(Ἐκὼν ἐκ τοῦ διηγήματός μας).

— Εἶμαι δυστυχὴς!... εἶμαι δυστυχὴς!...
 Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Νικολάκης ἐξήγαγε τὸ μανδύλιόν του καὶ μὲ τὸ καπέλλο του εἰς τὰς χεῖρας,
 ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτήρου καὶ ἀνελόθη εἰς δάκρυα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

.....Μόλις έφθινε και τὸ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ὁ κ. Νικολάκης Παραφάγης, ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς ἔδρας του καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἀδύνατον ! ἀδύνατον σοῦ λέγω !.. ἡ Κατίνα ;... καὶ μὲ ἓνα στρατιώτην μάλιστα !... ποτέ !... ποτέ !... εἶνε συκοφαντία !... εἶνε ἄτιμος συκοφαντία !... εἶνε ἡξέυρα ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνώνυμος, θὰ ἐπιγίαινα νὰ τὸν εἶρω καὶ νὰ τοῦ δώσω τὰ δύο του αὐτιά στὸ χέρι... τοῦ ἀτίμου !... τοῦ συκοφάντου !...

Ὁ κ. Παραφάγης ἐννοεῖται ὅτι ὠμίλει μὲ τὸν ἑαυτὸν του.

— Αὐτὸ τὸ ζήτημα πρέπει νὰ λυθῆ καὶ ἀμέσως μάλιστα.

Ἐσπευσε μεθ' ὀρμῆς καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

— Τώρα, ὑπέλαβε θὰ λυθῆ τὸ ζήτημα... Πρώτη ποῦ θὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα, ἔβλεπε τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἶνε ἡ ὑπηρετρία... Τίποτε μυστικὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὴν δούλαν.

Δὲν εἶχε περατώσει τὴν φρασίαν του ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐνεφανίσθη.

— Ἐκτυπήσατε, κύριε ;

Ὁ κ. Παραφάγης ἐβρυχήθη ὡς λέων καὶ ἀπήνησε διὰ φωνῆς τραχείας.

Ναί, ἐκτύπησα... ἀλλὰ τὸ κτύπημα αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε μπροστὰ στὸ κτύπημα ποῦ θὰ κάμω τώρα.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἔκλεισε βιαίως καὶ ἔσυρε τὸν σύρτην ἔσωθεν.

Κατόπιν ἔσπευσε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀνοίξας τὸ συρτάρι του, ἐξήγαγε ἓνα πιστόλιον.

— Μ' ἐρώτησες ἂν ἐκτύπησα αἱ ; ὄχι λοιπὸν δὲν ἐκτύπησα ἀκόμη καλὰ τώρα θὰ κτυπήσω. Καὶ διηύθυνε τὸ πιστόλιον κατὰ τὸ στήθος τῆς ὑπηρετρίας, τὸ ὁποῖον, μολονότι ἦτο ὠχρωμένον μὲ δύο θαυμασίους πύργους, τελευταίου πολεμικοῦ συστήματος, προφανῶς εὐρίσκειτο ἐν ἀμέσῳ κινδύνῳ ἂν ὁ μαινόμενος σύζυγος ἀπεφάσιζε νὰ σύρῃ τὸ σκάνδαλον τοῦ πιστολίου.

Τοιαῦτα στήθη βλέπετε ἡμποροῦν νὰ προκαλέσῃ ὄλον τῶν εἰδῶν τὰ σ κ α ν δ α λ α μέχρι καὶ ἐκείνων τῶν πιστολίων.

Ἡ δυστυχὴς ὑπηρετρία ἔμεινε ὡς ἐμβρόντητος.

— Κύριε, ἐπιθύρῃσε... τί ἔκαμα ἐγὼ ;... ἀπόψε μόνον ἐμβῆκε εἰς τὸ σπῆτι γιὰ πρώτη φορά...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Παραφάγης ἀπήστραψαν ἐξ ἀγρίας εὐχαριστήσεως.

— Ἄ, ἀπόψε μόνον αἱ ;

— Μάλιστα κύριε... ἀπόψε μοναχά...

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες ;

Ἡ ὑπηρετρία ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιθύρῃσεν ἀκαταλήπτως τινὰς λέξεις δικαιολογητικὰς.

— Καλὰ, καλὰ, ἐγὼ θὰ σὰς διορθώσω ὅλους ἐδῶ μέσα. Κόπιασε τώρα στὴν κουζίνα σου καὶ θὰ ἰδῆς τί ἔχει νὰ γίνῃ.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, ἔκαμιν ἐπιτακτικὸν νεῦμα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθεν ἐκείνη περὶ ἄρτος, ὁ κ. Παραφάγης τὴν ἀνεκάλεσε.

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρία ;

— Εἰς τὴν τραπεζαρίαν, κύριε.

— Πές της νὰ ἔλθῃ ἐπάνω γρήγορα, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε. Ἐννοεῖς ; δὲν θέλω νὰ ἐννοήσῃ, τίποτε...

— ὦ, κύριε... μείνατε ἥσυχος...

— Πήγαινε !
Ἡ ὑπηρετρία ἐξῆλθε, καὶ ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἤρχισε νὰ βηματίζῃ ἀτάκτως ἐντὸς τοῦ θαλάμου μὲ τὰς τραγικωτέρας χειρονομίας.

Μετά τινα λεπτὰ ἠνοιχθή ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ σύζυγός του.

Ἡ κυρία Κατίνα Παραφάγης ἦτο ἡλικίας εἴκοσι καὶ ἐπτὰ ἐτῶν, μὲ τὸ θαυμασιώτερον ἀνάστημα, μὲ τὸ στρογγυλλότερον στήθος, μὲ τὰ ὠραιότερα μαῦρα μάτια καὶ μὲ τὴν πλουσιωτέραν κόμην.

Ἦσαν περίφημα αὐτὰ τὰ τέσσαρα ουστατικά τῆς καλλονῆς της, ὅλοι δὲ ὅσοι τὴν ἔβλεπον ἐμακάριζον τὴν τύχην τοῦ κ. Νικολάκη Παραφάγης, ὅστις ἐπίσης ἦτο ἀρκετὰ νέος καὶ ἀρκετὰ καλοκαμωμένος.

Οἱ δύο σύζυγοι ἐυρέθησαν ἕναντι ἀλλήλων.

— Κυρία ! εἶπεν μαινόμενος ὁ κ. Νικολάκης, γνωρίζετε ἀνάγνωσον ;

— Ἡ Κατίνα ἐγέλασε.

— Τί τρέχει καλὴ ; Τί ἔπαθες πρῶτ' πρῶτ' ; ἠρώτησεν ἔκαλητος.

— Σὰς ἐρωτῶ γνωρίζετε ἀνάγνωσον ;

— Μοῦ φαίνεσαι σὰν ἀνακριτής...

— Ἀνακριτής ! καὶ μόνον ἀνακριτής ; θὰ εἶμαι καὶ ὁ ἀνάτατος δικαστής σου, καὶ θὰ εἶμαι καί... ὁ δήμόσ σου !

— Νικολάκη μου ἐτρελλάθηρες ;...

— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω. Γνωρίζεις ἀνάγνωσον, αἱ ;

— Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένεις εἰς τὴν ἐρώτησιν... γνωρίζω.

— Ἐχει καλῶς. Ἀφοῦ λοιπὸν γνωρίζεις, πάρε καὶ διάβασε αὐτό !

Καὶ ἐπρότεινε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἔσφιγγεν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρά του.

Ἡ Κατίνα ἔλαβε τὸν χάρτην, καὶ τὸν διέτρεξε ταχέως, κατόπιν δὲ παρετήρησε τὸν σύζυγόν της κατὰ πρόσωπον.

— Λοιπὸν τί ἀπαντᾷς εἰς τὸ κατηγορητήριον αὐτό ;... Σὺ νὰ ἀπαντᾷς ἐμὲ ; ἐμὲ, τὸν Νικολάκη, ὁ ὁποῖος σὲ λατρεύω ; Ἡθέλησες λοιπὸν ἐσὺ νὰ πραγματοποιήσῃς τὸ ἐπίθετόν μου ; Ἐ ;

— Εἶνε συκοφαντία, ἐκραύγασεν ἡ Κατίνα.

— Τί συκοφαντία ; γιατί τάχα νὰ σὲ συκοφαντήσῃ ;... καὶ τὸν ἔβαλε καὶ ἀπόψε μάλιστα μέσα... ποῦ ;... πῶς ;... πότε ;... ἂ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω... εἶμαι δυστυχής... εἶμαι δυστυχής !...

Τὴν ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του, τὴν κ. Κατίαν ὁ κ. Νικολάκης, καὶ διὰ τοῦτο λέγων ταῦτα ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν του, καὶ μὲ τὸ καπέλλο του εἰς τὰς χεῖρας ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ Κατίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν προσβολήν.

Ἐστήριξε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά της ἐπὶ μιᾶς ἔδρας καὶ ἀπήνησε ὑπερηφάνως.

— Κύριε ! δὲν ὄφειλες νὰ μοῦ εἴπῃς τίποτε πρὶν πεισθῆς. Ἐτσι κάμνουν οἱ σύζυγοι ποῦ θέλουν νὰ σόσῃσιν τὴν τιμὴν τους. Τώρα πλέον εἶνε ἀργά ! Ἄν δὲν μὲ ἱκανοποιήσῃς διὰ τὴν προσβολήν αὐτήν, ἐγὼ ἐτοιμάζω τὰ ρούχά μου καὶ πάγω πάλιν στὴ μαμμά μου !...

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα ἔστρεψε τὰ νῶτα ὑπερηφάνως καὶ ἐξῆλθεν, κλείσασα τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ συζύγου της...

Μετά ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ ἀτυχὴς κ. Νικολάκης Παραφάγης διέτρεχε τὰς ὁδοὺς ὡς τρελλός.

Ἐκάθησεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τέσσαρα καφενεῖα, παρήγγειλε καφέ, ἀλλὰ μέχρις ὅτου φθῆσῃ τὸ γκαρσόνι μὲ τὸν διάκον, ὁ Νικολάκης ἐφευγε στενοχωρημένος, καὶ μετέβαιναν εἰς τὸ ἄλλο καφενεῖον, καὶ οὕτω καθέξῃς.....

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο μὲ τὰ καλά του προφανῶς.

Ἐπὶ τέλους καθήμενος καὶ γειρομένος, καὶ διαρκῶς μετατοπιζόμενος ἀπὸ καφενεῖον εἰς καφενεῖον, ἐφθασε καὶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ζαπτεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφάσιζε πλέον νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς καὶ νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς λύσεως τοῦ συζυγικοῦ ἐκείνου προβλήματος, τὸ ὁποῖον ὡς βόμβα ἐρρίφθη ἐνώπιόν του.

— Ὁ κύριος τί θὰ πάρῃ ; ἠρώτησε ὁ Μανώλης, τὸ γκαρσόνι.

— Ἐγὼ... ἓνα καφέ.

Ἦτο ὁ πέμπτος καφὲς ποῦ παρήγγειλλε.

— Γλυκὸν ἢ πικρὸν κύριε ;

— Γλυκὸν, πικρὸν ὅπως θέλεις... ἂν θέλῃς μάλιστα, νὰ καὶ τὰ 20 λεπτὰ καὶ μὴ μοῦ φέρῃς τίποτε.

Τὸ γκαρσόνι μετά τινα λεπτὰ ἐκόμμιζεν ἓνα καφέ, φρικαλέον.

Εἰς τὴν πρώτην δόσιν ὁ Νικολάκης ἀηδίασε.

— Βαρὺς καὶ πικρὸς εἶπε. Σὰν αὐτὸν ποῦ μὲ ἐπότισε καὶ ἡ γυναικά μου.

Δὲν εἶχε ὅμως τελειώσῃ τὴν φρασίαν του, ὅτε παρατηρεῖ ἓνα στρατιώτην τοῦ Μηχανικοῦ διενθυνόμενον κατ' ἐνθεῖαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ Νικολάκης ἠκολούθησε περιέργως τὸν στρατιώτην διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἄλλ' ἦτο περιττὴ πᾶσα ἀμφιβολία, διότι ἐκεῖνος εἶχε ἤδη σταθῆ ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἐχαιρέτα στρατιωτικῶς.

— Καλῶς τὸ παιδί, εἶπε μετ' ἀγαθότητος. Τί ἀγαπᾷς ;

— Κύριε, νὰ μὲ συγχωρῆτε, ὑπέλαβεν ὁ στρατιώτης, εἶσθε βέβαια ὁ κ. Νικόλαος Παραφάγης.

— Μάλιστα παιδί μου, καὶ τοῦ λόγου σου ;

— Καλαματιανὸς Γεωργίου Χαράλαμπος, στρατιώτης τοῦ Μηχανικοῦ, πρώτον τάγμα, πρώτος λόχος, πρώτη διμοῖρια, πρώτη ἐνωμοτία.

— Ἐχω εὐχαρίστησιν. Κάθησε ! Πάινεις καφέ ;

— Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ. Ἡθέλα μόνον νὰ σὰς πῶ δὺὸ λόγια.

— Εὐχαρίστως καὶ τέσσαρα. Κάθησε, δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ὀρθὸν ἔτσι μπροστὰ μου κάθησε !

Ὁ στρατιώτης ἐκάθησε.

— Κύριε, εἶπε, ἐλάβατε ἓνα γράμμα ἀνώνυμον σήμερα τὸ προῖ ;

Ὁ Νικολάκης ἀνεπήδησε, τὸ δὲ κύπελλον τοῦ καφέ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του ;

— Τί ;... πῶς ;... γράμμα ἀνώνυμο ;

— Μάλιστα, κύριε, ἓνα γράμμα ἀνώνυμο...

— Καὶ ποῦ τὸ ξεῦρες ἐσὺ... ;

— Ἐγὼ σὰς τὸ γράμμα.

— Σὺ τὸ γράμμα ;

— Ἐγὼ, μάλιστα κύριε.

— Καὶ ποῦ ξεῦρες ἐσὺ... αὐτὰ ποῦ μὲ βεβαιώνεις ὅτι γίνονται ;

Ὁ στρατιώτης ἐμειδίασε.

— Κύριε, αὐτὴν τὴν εἶχα ἐγὼ...
— Πῶς ; τὴν εἶχες ἐσὺ ;... καὶ μὲ στρατιώτης ἀκόμη ;
— Γιατί τάχα κύριε ; δὲν εἶμασθε ἄνθρωποι ἐμεῖς ;
— Λέγε λοιπὸν, τὴν εἶχες ἐσὺ ;
— Μάλιστα κύριε τὴν εἶχα ἐγὼ. Ἀλλὰ μ' ἐχόρτασε, βλέπετε, ἐμένα καὶ ἠθέλησε ν' ἀλλάξῃ τὸ φαί. Καὶ τώρα ἔπιασε σχέσεις μὲ ἓνα συνάδελφό μου,

τὸν Καλατζάκη Παναγιώτου Ἀργύριου, τοῦ δευτέρου τάγματος, δευτέρου λόχου, δευτέρας διμοιρίας, δευτέρας ἐνωμοτίας. Βλέπετε, κύριε, ἐπειδὴ δηλαδὴς ἔτυχε νὰ ἦμαι ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρῶτον τάγμα, ὁ λόχος, ἡ διμοῖρια καὶ ἡ ἐνωμοτία, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ δευτέρα...

— Ἀθλιε ! ἐβρυχήθη ὁ Νικολάκης ! καὶ τολμᾷς νὰ κἀνῃς καὶ λογοπαίγνια μπροστὰ μου ;

— Καὶ τί φταίω ἐγὼ, κύριε ; σὰν ἤθελε αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἰπῶ ἐγὼ ὄχι ;

— Σωστὰ ἔχεις δίκην, παιδί μου. Καὶ πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ τ' ἀποδείξῃς ;

— Μπᾶ, κάθε βράδν μπαίνει στὸ σπῆτι ὁ Καλατζάκης Ἀργύριος.

— Κάθε βράδν ! γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκείναις ἡ ἀυπνίες τάχα...

— Ἄμ, βέβαια... δὲν τὸ ξέρετε ;

— Θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς, σοῦ λέω, θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς...

— Μπράβο ! καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Καλὰ, καλὰ ! Ξεῦρες τὸ σπῆτι μου ;

— Οὔ, ἀπὸ τὴν πρώτη κάμαρα ἕως τὴν τελευταία.

— Τὴν ἄτιμη ! Λοιπὸν ἀπόψε εἰς τὰς 11 θὰ ἔλθῃς καὶ θὰ μῆς ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα...

— Ἐμπαῖνα καὶ ἀπ' ἂ τ' ἡ κάποτε τῆς βραδυνῆς ποῦ εἶχε μ π ο ν γ ἄ δ α...

— Ἄ, καλὰ. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω στὸν κῆπο καὶ θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς. Ἄν δὲν μοῦ τ' ἀποδείξῃς, σοῦ τὸ λέγω καὶ νὰ τὸ ξεῦρες ζωντανὸς δὲν θὰ βγῆς ἀπὸ κεῖ μέσα.

— Καλὰ κύριε θὰ τὸ ἰδῆς.

Καὶ χαιρηθῆσας στρατιωτικῶς ὁ Καλαματιανὸς Γεωργίου Χαράλαμπος ἀπῆλθεν ἀπαστραπτῶν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Αἶντε Κατίνα, καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτὸ τὸ ρεζιλῆκι. Ἀκούς μὲ στρατιώτας τοῦ Μηχανικοῦ ;

Ἀκούς ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν πρῶτον λόχον καὶ νὰ βάλῃ πλώρη καὶ γιὰ τὸν δευτέρου ; Καλὰ ποῦ ἔχομε μονάχα ἓνα σύνταγμα !... Φοίκη ! Φοίκη !..

Ἀλλὰ ὄχι μοῦ φαίνεται ἀδύνατον πάλι... Δὲν τὸ πιστεύω... Ἄν δὲν βάλω τὴν χεῖρά μου... εἰς τὴν πλευράν της !...

Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθε μονολογῶν.

Τὴν 11 ὥραν τῆς νυκτὸς ἠνοιγέτο ἡ θύρα τοῦ κήπου καὶ ὁ Καλαματιανὸς Γεωρ. Χαράλαμπος εἰσῆρχετο.

Ὁ Νικολάκης τὸν ἀνέμεινε.

— Δὲν ἐκατάλαβες τίποτε, κύριε ; ἠρώτησε.

— Ὅχι, τί νὰ καταλάβω ;

— Ὁ Καλατζάκης Παναγιώτου Ἀργύριος ἔχει μισὴ ὥρα ποῦ μῆκε.

— Μπᾶ !

— Στὴν τιμὴ μου, σοῦ λέω.

Ὁ Νικολάκης ἀνέσυρε τὸ πιστόλιον καὶ τὸ ἦτοίμασε.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Ἀκολούθει με.

Καὶ προσηγθεὶς ἀνῆλθε διὰ τῆς κλιμακῆς τῆς ὑπηρεσίας καὶ διητυνῆθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ στρατιώτου.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, κύριε, εἶπεν οὗτος σιγὰ ποῦ πᾶς ἀπὸ δῶ ;

— Στὴν κρεββατοκάμαρά μου.

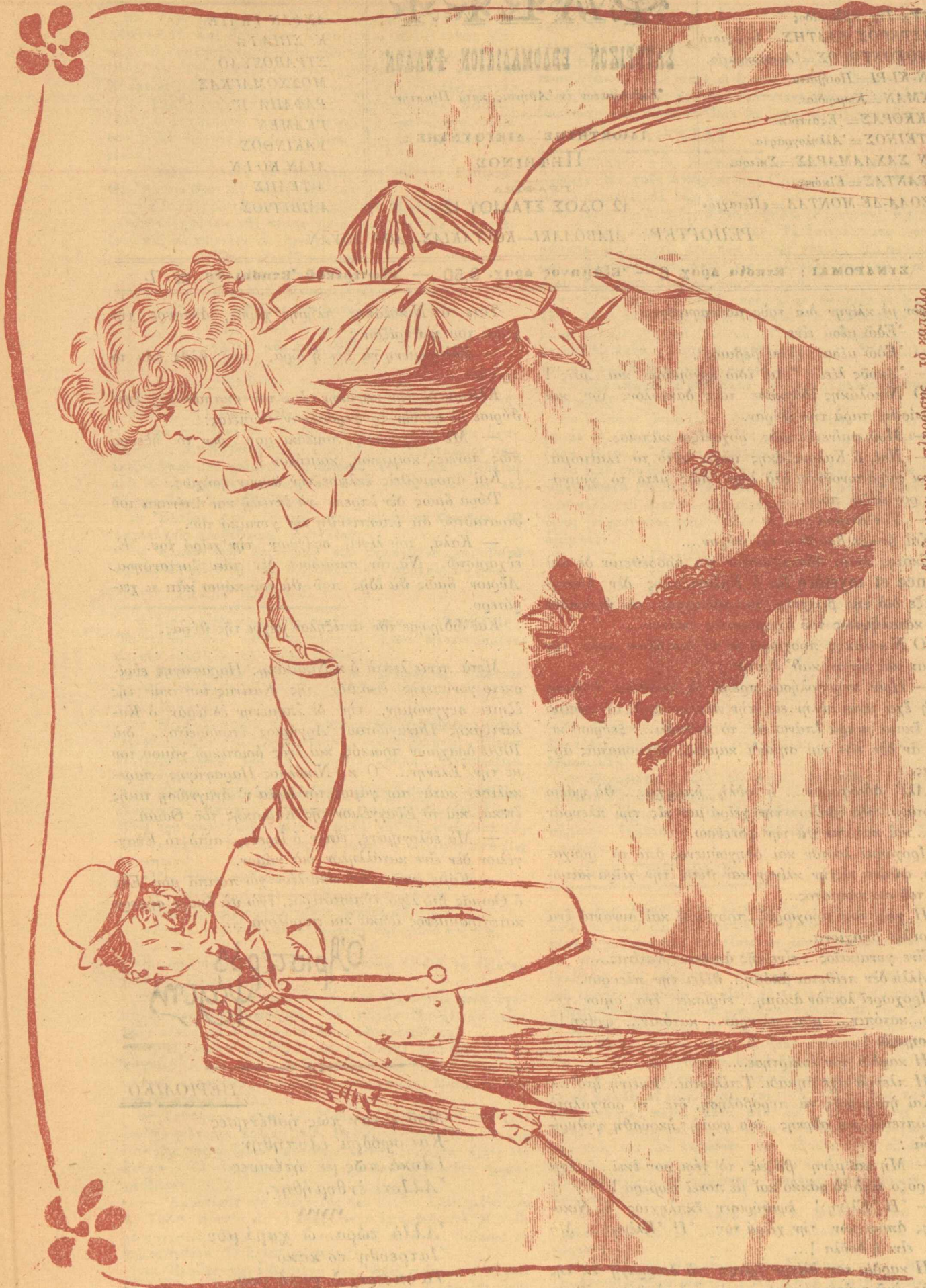
— Σὲ καλὸ σου ! στὴν κρεββατοκάμαρα τῆ δικῆ σου θὰ γίνον αὐτὲς ἢ δουλειές ; τί διάβολο ! Ἐλα δῶ κοντά μου.

Καὶ σύρον τὸν Νικολάκη ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον ἀκατοίκητον, καὶ παρεσκευά-

ΤΟΥ ΘΩΜΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ. Πολύ τὸ λές πῶς μ' ἀγαπᾷς, κυρά μου,
 μὰ δὲν μὲ τρώς ἐμὲ μὲ τὰ λιμιά!
 ΕΚΕΙΝΗ. Βάλε λοιπὸν τὸ χέρι . . . στήν πλευρά μου,
 καὶ πιστεύε το, ἄπιστε Θωμά!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄν δὲν πᾶς στήν καρτέλα ἰσον ἐπὶ πληρότητος τὸ καρτέλα
 σοῦ τὸ λέγω μὴ γὰρ πάντα ἰσοκρίσιον ἰδὲν οὐ θέλω!
 Μὴ μ' ἐπέραςαι μ' ἐμὲ γὰρ κοροῖδο, ὅταν τὰς ἄλλας;
 Σούγεις τί καρτὸν φοιτᾷς;
 ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι τὸ ξέρω . . . τῆς καβάλας!

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ:

ΜΩΨ=Της Εβδομάδος
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ=Διηγούμενος
ΑΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ=Αριστοκρατία.

ΣΑΤΤΡΙΚΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

*Εκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Πέμπτην

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ.

12 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 12

ΡΕΠΟΡΤΕΡ: ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ-ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ-ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησίᾳ Δραχ. 6. - Ἐξάμηνος Δραχ. 3,50. - Ἐξωτερικοῦ Ἐτησίᾳ Φρ. χρ. 7.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ
Κ. ΣΠΗΛΙΑ
ΣΤΡΑΒΟΣΥΛΟ
ΜΟΣΧΟΜΑΓΚΑΣ
ΡΑΦΑΗΛ Β'.
ΓΚΑΜΕΝ
ΥΑΚΙΝΘΟΣ
ΔΙΑΝ-ΚΟ-Ι-Ν
Α-ΤΕΛΗΣ
ΑΛΙΒΕΡΙΟΣ

σμένον με κλίην δια τούς μουσαφιρέους.
- Ἐδῶ μέσα εἶνε.
- Ἐδῶ μέσα ; εἶσαι βέβαιος ;
- Ἀκοῦς λέει... Ἄμ' ἐδῶ ἐρχόμεσθε καὶ ἡμεῖς !
* Ο Νικολάκης ἐδάγκασε τούς δακτύλους του καὶ ἠκροάσθη παρὰ τὴν θύραν.

Τότε ὁ Νικολάκης πλήρης χαρᾶς, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του ψιθυρίζων :
- Ἐδλογημένην ἢ ἦνε ἡ ὥρα, ποῦ ἦλθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα...
Κλίτων δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ σκαπανέως, ἐνθούρισε με φωνὴν τρυφερωτέραν θωπείας:
- Μὲ συγχωρεῖς, πουλάκι μου, δὲν τὸ ἤξευρα πῶς πονεῖς κοιμήσου, κοιμήσου !
Καὶ ἀποσυρθεὶς ἐκλείσει τὴν θύραν ἠσώχως.

Ὁ Αριστερός ψάλλεται

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Μοῦ εἶπαν πῶς ἠσθένησες
Καὶ σφόδρα ἐλυπήθην
Γλυκὰ πῶς με ἠτένωσες
Ἄλλοτε ἐνθυμήθην.
Ἄλλὰ τώρα, ὦ χαρὶ μου
Ἰατρεὺθι τὸ κακὸ
Τὸ ὅποιον, ὦ χαρὰ μου
Ἦταν περιόδιον...
Ὁ Μοσχομάγκας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ 'ΦΛΕΡΤ,

- ΑΘΗΝΑΙ

- Ἀμφοτέρω τὰ ποιήματά σου εἶνε ἔξοχα φίλτατε Διάν-Κόϊ. Καὶ ὄχι μόνον σὲ συγχάριω, ἀλλὰ καθὼς βλέπεις, σὲ κατατάσσω μετὰ τῶν κ. κ. Συνεργατῶν μου.
Ἰδίως τὸ 'Τρέχα Γόρευε' εἶνε θαυμάσιον. Ὅσον ἀπρόβλεπτον εἶνε ἐκεῖνον, θὰ τὸν παραλάβω προσεχῶς εἰς τὸ 'Πεταχτό'.
- Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου ἀγαπητέ μου Βάσσο. Ἀληθῶς ἀστειοτάτη ἢ μετὰ τῆς κυρίας ἐκείνης συνάντησίς σου, ἀλλὰ γιὰ πῆς μου εἶται ἐρωτευμένος με τὴν Δίδα Μαρίαν;
- Ἀρκετὰ καλὰ τὰ ποιήματά σου φίλτατε Paillard. Ὁ δὲ δημοσιεῖσθαι με τὴν σειράν των.
- Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν φίλτατε Μάνδαξ. Αἱ ἔμμετροι ἐκδηλώσεις τῆς τότης φιλίας σας, πολὺ με ἐνθουσιάζουν καὶ με κάμουν νὰ εὐγνωμονῶ :

- Τὴν ὡραίαν κάρτ-ποστὰλ ἔλαβον ἀγαπητέ μου Γιάννη Ἀγιάννη καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Ἀκούεις τί σοὺ καταμαρτυροῦσιν ; Διὰ τί, ἀγαπητό μου παιδί, δὲν κάμνεις ἕρῃ σὶ ν ἐνὸς δικαιοῦματος ποῦ σοὺ παρέχει τὸ 'Φλέρτ' ἀλλὰ κατὰ χρῆσιν ; Πολλὸ κακὸν αὐτὸ ἀγαπητέ μου, καὶ ἂν τὸ μάρτυρ ὁ Πετεινός μου πολὺ θὰ λυπηθῆ. Ἄνεμῶν τάχιστα ἐπιστολὴν σου.
- Καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἐπιστολὴν ἔλαβον, φίλτατε Μοσχομάγκα. Πῶς πάνε οἱ ἐρωτες ; Τὰ λίνιγματα πολὺ καλὰ, ἀλλ' ἡ λέξις 'χοηροειδέστατον' δὲν στέκει εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐνὸς εὐγενούς ; Πότε θὰ ἔλθῃς εἰς τὰ γραφεῖά μου;
- ἘΠΑΡΧΙΑΙ
- Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου σεβάσμιε (!) ἄνερ ποῦ εἰσδύετε 'Ἐν τοῖς ἀπορρήτοις' (Ἄρταν). Ἐκεῖνα βεβαίως εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιεῖσθαι.
- Δόξα σοὶ ὁ Θεός, Στραβόσυλο (Κέρκυραν). Καίρους καὶ ζαμάνια εἶχαμε νὰ σὲ ἰδοῦμε. Τὰ ἐπιγράμματα νοστιμώτατα, μὰ γιὰ πῆς μου πῶς περνᾷς αὐτοῦ ; Τὸ φαντάζομαι, ἀγαπητέ φίλε, ἀφοῦ τόσα λαμπρὰ νοστιμαῖα ἔχει ἡ πόλις σας, τόσα ἀληθινὰ μαργαριτάρια.
- Οὔτε μετὰ σεβασμοῦ πρὸς ἡμᾶς θέλομεν νὰ διατελήτε, οὔτε σεβαστοῦς νὰ μᾶς ἀποκαλήτε Madame la Fontaine (Λαμίαν). Καὶ ἂνε αὐτῶν τῶν σεβασμιότητων θὰ ἐκτελεσθῆ κατὰ γράμμα ἢ παράκλησίς σας. Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ αὐτῆθι δανείζονται τὸ φύλλον μου ;
- Σὰς ἀπάντησα ὡς εἶδατε φίλτατε Τρικαλλινόπου (Τρίπολις)
- Κάποια ἀνωμαλία, δεδικαιολογημένη ἀληθῶς, μᾶς ἔκαμε νὰ καθυστερήσωμεν Μὴ λυπεῖσθε ὅμως κ. Κουτσό. (Δρ. Βόλου). Ὅλα θὰ διορθωθῶν.
- Καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιστολὴν ἔλαβον φίλτατε Γυναικοδύτη (Ναύπακτον). Οἱ εὐχαρισμοὶ τοῦ Πετεινοῦ μου πολὺ τοῦ ἤρσαν. Σὲ παρακαλεῖ νὰ δεχθῆς τὰς ἐγκαρδίας εὐχαριστίας του. Ἰδίως τὸ κομματάκι ἐκεῖνο, εἶνε αἰμίμητον :

Πετεινέ μου παμμακάριστε
καὶ τῶν κοκκῶρων ἄριστε
ἐγκαρδίως σὲ συγχάριω
καὶ τὴν εὐφύιαν σου ἐξάριω... [Σημ. τοῦ Πετεινοῦ...Τί λόγος !...]

Εἶσαι Πετεινός με σημασίαν
Ποῦ στήν Ἀμερικὴν καὶ στήν Ἀσίαν
στήν Ἀφρικὴν καὶ στήν Εὐρώπην
ἢ εὐφύια σου εἶνε πρώτη...
[Σημ. τοῦ Πετεινοῦ : Στὴν Ἰαπωνίαν καὶ στήν...Σμύρνην δὲν ἤξεύρω τί ἰδέαν ἔχουν γιὰ μένα...]

Τὸ 'Ἀγύμναστε Παιδί' εἶνε πολὺ καλὸν καὶ βεβαίως θὰ δημοσιεῖσθῆ.
- Εὐχαριστῶ πολὺ φίλτατον Ἀγκοῦθι (Χαλκίς). Ἐκεῖνα θὰ δημοσιεῖσθαι.
- Σὲ εὐχαριστῶ φίλη Ἀποφίς Βόλου (Βόλον). Καὶ σήμερον δημοσιεύω μερικὰ καὶ τὰ ἄλλα ὅλα θὰ δημοσιεῖσθαι.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

= Ποῖα λοιπὸν εἶσαι σὺ κοπέλα γλυκεῖα καὶ αἰθερία; ποῖα νὰ εἶσαι σὺ, ἥτις με τὸσον θάρρος καὶ με τὸσην γλυκύτητα γράφεις πρὸς τὸν Πετεινόν μου ; Ποῖα λοιπὸν εἶσαι σὺ, γλυκεῖα Ἀγνωστός ; (Σμύρνην). Τοῦ γράφεις ὅτι τὸν ἐγνωρίσας ἐδῶ κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ὡς ἐκ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πύσχα διαμονὴν σου. Ποῖα νὰ εἶσαι ἀρὰ γε σὺ ὡραία καὶ αἰθερία κόρη; Ὁ Πετεινός μου δὲν σὲ ἐνθυμεῖται, ἂν καὶ κατὰ τι ἄρατον τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου.—Ὅσα δῆποτε καὶ ἂν ἦσαι, εὐγενὴς κόρη, ἄς ἦσαι πάντοτε εὐτυχισμένη. Ναί, ἄς ἦσαι εὐτυχισμένη καὶ ἐνθυμοῦ, ἂν θέλῃς, κάποτε αὐτὸν ποῦ ὄν γράφεις ὅτι τὸσον τὸν συνεπάθησας. Ὁ Πετεινός μου δὲν σὲ ἐνθυμεῖται, καί—τίς εἶδε!—ἴσως ποτὲ δὲν συναντηθῆτε πλέον μετὰ στοῦ κύμα τῆς ἀχαρῆς αὐτῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ πάλιν δέξου τὴν εἰλικρινὴ εὐγνωμοσύνην του, καὶ μὴ λησθῆναι ὅτι κάποτε αὐτὰ τὰ ἀμυαλα πουλιὰ ποῦ καλοῦνται πετεινοί, εἶνε πολλῶς εἰλικρινέστερα καὶ τιμιώτερα πολλῶν μυαλωμένων ἀνθρώπων.
- Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ κ. Μουστακίδη (Ἀγχιζλον Βουλγαρίας). Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Θὰ σπέυσω τάχιστα.
- Καθὼς βλέπετε εἶμαι στὰς διαταγὰς σας κ. Βραχνέ (Σμύρνην). Ἡ συνεννόησις αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρίστη πασῶν.
- Χαίρετε...
ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

Η ΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ. Έγώ νέν ξέρεις ἄγρια...
[ἀρζάν... παρόνες... μπάνια...
Ο ΚΟΥΒΑΡΝΤΑΣ. Καί σὺν δέν ξέρεις τί μ' αὐτό;
[εἶπε σπουδαῖο τάχα;
Ἐγώ λοιπὸν θὰ σοῦ δίνα εἰκο-
[σιλέντε φράγκα
ἂν ἤθελες νὰ μάθαινα... τὴ
[γ λ ὦ σ ὶ ἄ σου μονάχα!

ΡΟΜΑΝΤΣΕΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ

Τί ὄραία τέτοια ὄρα
νὰ 'μαι ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα
σ' ἕνα δάσος σὺν κ' αὐτό
καί μ' ἐκείνον ταῖρι-ταῖρι,
πόδι-πόδι, χέρι-χέρι
στὰ οὐράνια νὰ πετώ!

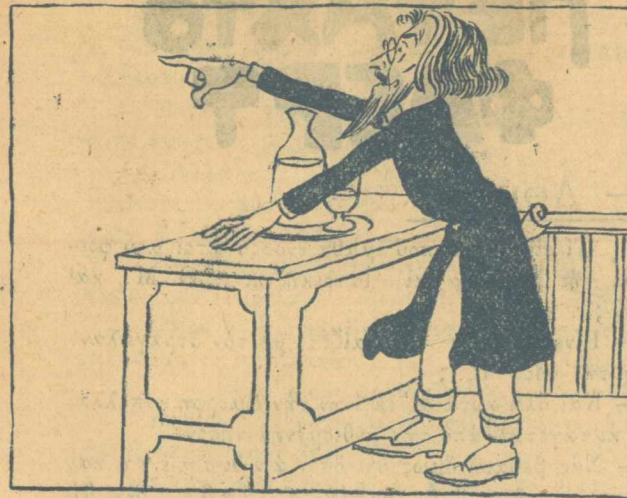
Κι' ἔταν ἀκουστὴ τ' ἀηδὸν
μέσ' σὸ δάσος νὰ χαπλώγη
τὴ γλυκεῖά του τὴ λαλιά,
νὰ τοῦ λέμε: rossignol,
μὴ σωπαίνης, chante encore
καὶ ξανάμπα σ τ ἡ φ ω λ η ἄ !...

ΣΧΕΣΕΙΣ
ΕΙΚΟΝΙΚΑΙ

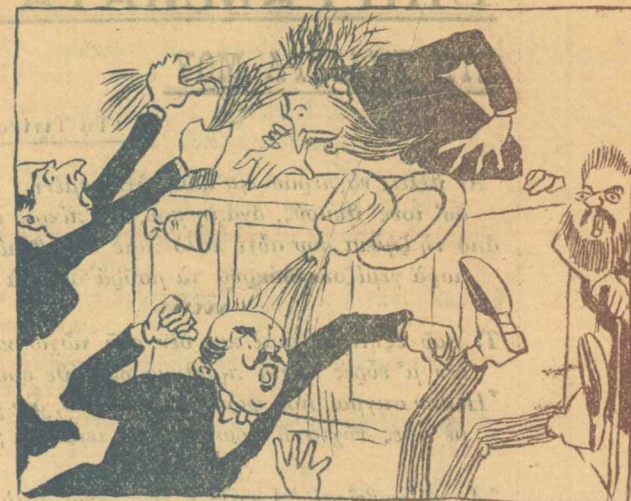
Τάχα κί ὄ ἦσαι ζωντανός, καθράκι μου γλυκύ,
Τάχα κί ὄ ἦσαι σὸ ἄγαθό,
τάχα καί τί;
Πάντοῦ ὑπῆρξ' ἡ σχέσις μας ἰοθακρῶς... εἰκονικῆ!

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

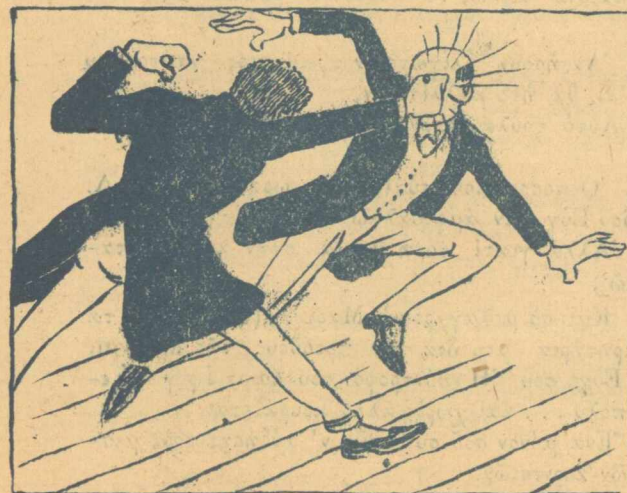

(Πατριωτικὴ πρότασις).

1.—Ο ΡΗΤΩΡ. Ἐάν λοιπὸν, κήριοι, ἐπιθυμεῖτε νὰ μεταρρυθμισθῆ καὶ τὸ γυμνασικὸν σύστημα, πρέπει ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι νὰ δώσωμεν πρότερον τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς μαθητὰς μας...

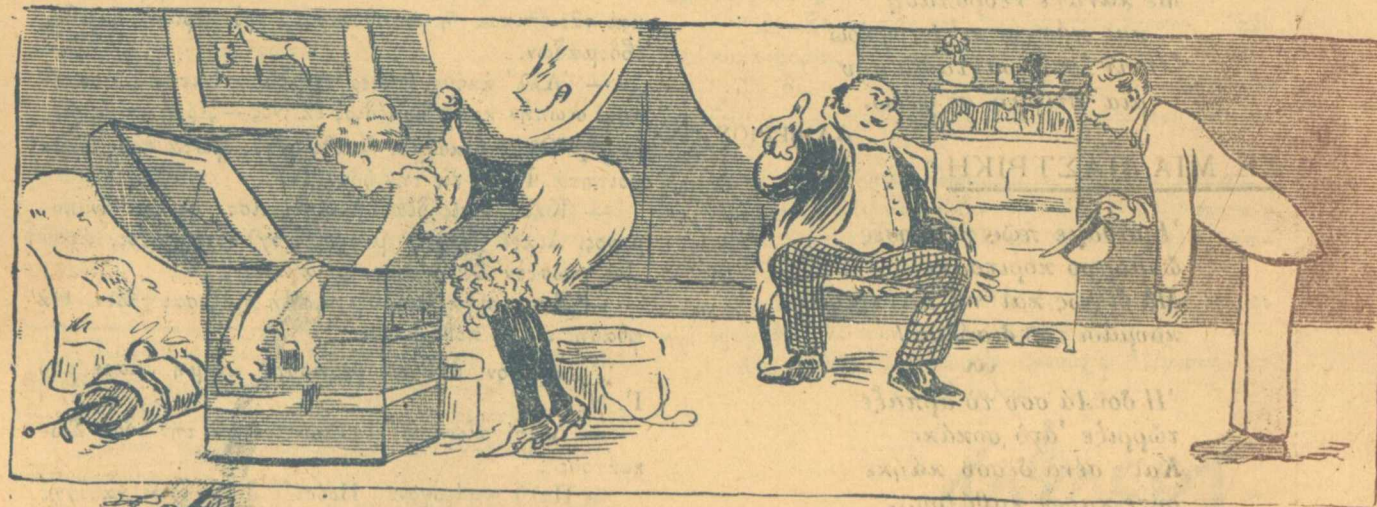
2.—Πόσον ὄραϊον λοιπὸν καὶ διδακτικὸν θὰ ἦτο, εἰάν, ἐπὶ εἰς μεθεξῆς ἰδῶ συγκεντρωμένοι ἀδελφικῶς, ἀπαζόμεθα ἐκ τῶν μαλλιά, εἰς κατάλληλον γυμνασμεῖον διὰ τῆν ἐργασίαν τῶν κεφαλῶν!...

3.—Ἐάν δὲ κατόπιν ἐιδιδάσκωμεν διὰ ζωντανῶν εἰκόνων ἀρχαιογραφίαν ἢ μονομαχίαν τοῦ Ἐπιγροῦ καὶ τοῦ Ἄλκιμου ἐνώπιον τῶν μαθητῶν...

4.—...καὶ ἂν τέλος ἐλαμβάνομεν τὰς πλαστικὰς στάσεις ἐκείνας τὰς παρατηρούμενας εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα, δεξιῶν χάριν τῆς διδασκαλίας τῆς πλαστικῆς, ἀλλὰ χάριν τῆς ἀρχαιογραφικῆς διακοσμήσεως καὶ τῶν συγγρόνων ἀγγείων!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τι ἐνοικιάσετε ἐδῶ παρακαλῶ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σώρετε πάμε ταξεῖδι ἐγὼ καὶ ἡ κυρία μου, γὰρ ἐνοικιάζομεν τὸ σπίτι καὶ τὰ ἐπιπλα.
Ο ΚΥΡΙΟΣ. Παρτὸν ἤλθα νὰ ἐνοικιάσω, γὰρ ἐνόμισα πῶς θὰ πηγαίνατε μόνος σας ταξεῖδι...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΖΗΛΙΑΡΑ ΜΟΥ

(Τῆ Τιτίκα).

"Αν θέλεις νὰ περάσουμε ζωὴ εὐτυχιωμένη ἄσ' τοὺς θυμούς, ἀγάπη μου, τῆς πίστεως τὰ ἱνάτια ἀπὸ τῆ ζήλεια σου αὐτὴ καλὸ ποτὲ δὲν βγαίνει παρὰ γεμίζουν δάκρυα τὰ μαῦρά σου τὰ μάτια.

wwww

Τί μοῦ ἐζήτησες ποτὲ καὶ δὲν σοῦ ἰώχω κάνει; δὲν μ' εὗρες πάντα πρόθυμο σὲ κάθε σου δουλειά; * Ἦλθαν σιγμαὶ ποῦ φώναζες δὲν θέλω, δὲν μοῦ κάνεις μὲ εἶδες νύχτα ἢ προῦτὸ νὰ ἔχω τεμπελιά;

wwww

"Αχ μὴ φοβείσαι. Ἀγάπη ἐγὼ, ἔχω πολὺ κυρά μου καὶ ἐξάδελφον ἂν ἦσουν αὐτὰ σὲ οἰκονομοῦσα. Μὴ χολοσκάνης ἄδικα τὴν ἄμοιρη καρδιά μου γιατί καὶ κόσμον διὰ σέ, ἂν ἦθελες χαλοῦσα.

ΣΕ ΜΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑ

Τώρα ποῦ τὰς Ἀθήνας μας κατήγασ' ἡ σοφία καὶ ἔρχοντ' ἀπ' τὰ πέρατα δασκάλοι καὶ δασκάλες γιατί κατέστης ἀφανής, ἀγαπητὴ κυρία, καὶ τὰς σοφὰς τὰς γνώσεις σου δὲν πῆς νὰ πῆς στής ἄλλες;

wwww

"Ἄλλ' ὅπως λένε μερικὲς γλωσσόλογοι φίνες φίνες εἶν' ἄλλος λόγος σοβαρὸς ποῦ σὲ κρατεῖ κλειωμένη, πῶς τάχα νὰ περάσουνε πρέπει ἐγγεία μήρες γιατί εἶσαι ἦσαν δηλαδὴ λιγάκι φουσκωμένη.

ENFANT GATÉ.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΑΜΠΙΑ

Τοῦ γυναικείου σώματος ἢ εὐμορφιά κι' ἢ χάρι ἢ στάσις, τὸ περπάτημα, τὸ νάζι, τὸ καμάρι, τὰ κάλλη ὄλων τῶν μελῶν μαζεύτηκαν σὲ σένα Ὡ γάμπα μέλι, ζάχαρη ποῦ μ' ἔχεις τρελλαμένα.

wwww

Τὸ σχῆμά σου, ὦ γάμπα μου, ὁ τύπος, αἱ γραμμαὶ ἢ χάρις σου, ἢ ποίηση, ἢ τρέλλα, ὦ τιμὲ! Μὲ κάνανε νευροπαθὴ καὶ πάσχω κι' ὑπογέρω Ὅταν στῆ φαντασία μου μία στιγμὴ σὲ φέρω.

ΑΔΙΒΕΡΙΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΣΤΡΙΚΗ

Ἐμάθαμε πῶς γέννησες ὤμορφο κοριτσάκι Μὰ δίχως καὶ νὰ παντρεφτῆς κουμάσι τοῦ διαβόλου!

wwww

Ἡ δοῦλά σου τὸ ἄρπαξε τῶρριξε στὸ σοκάκι Καὶ σένα δέσσοῦ κἀρχε οὔτε καρφὶ καθόλου...

ΥΑΚΙΝΘΟΣ

ΠΕΤΑΧΤΟ ΦΛΕΡΤ

— ΑΘΗΝΑΙ

* Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔμαθα ἐνδοξότατοί μου φοιτητὰί τῆς Νομικῆς καὶ Ἰατρικῆς κ. κ. Θ. Μ. καὶ Ν. Κ.;

— Ἐἶνε ἀλήθεια ὅτι παίζετε μὲ τὸν στραγαλαντζίην τῆς ὁδοῦ Τζ.;

* Καὶ ὅλα αὐτὰ δι' ἐκείνην τὴν ὄμορφη κοπέλλα, ἣτις κατάγεται ἀπὸ τὴν ἀνθισμένην νῆσον.

— Σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι ὅσον ἀνθισμένη καὶ ἂν ἦναι ἡ νῆσος ἐξ ἧς κατάγεται, ἔνθ' ὅσον δὲν θὰ σὰς δώσῃ.

* Πῶς λοιπὸν εἶσαι ὠραία μου δεσποινίς; Ἀγ. καὶ Α.;

— Διελύθησαν τόσα ὠραία ὄνειρα;

* Τί κρῖμα νὰ τὰ χαλάσετε μὲ ἐκείνους τοὺς λαμπροὺς νέους, τοὺς δικηγόρους;

* Λοιπὸν τὰ ραντεβού πηγαίνουν θανατώσια, δόξα σοὶ ὁ Θεός, καλὰ μου κορίτσια Α. Σ. Γ., καὶ Χρ. Γ.

— Πολὺ σωστά, πολὺ σωστά. Εἶνε τὸσον λαμπρὰ παιδιὰ ἄλλως τε αὐτοὶ οἱ ράπτει τῆς ὁδοῦ Ἀθ...

* Ἄν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀρειμάνιος νὰύτα μου κ. Ε. Σ. θὰ ἦτο καλλίτερον.

— Αὐτὸ τοῦλάχιστον, μοῦ γράφουν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἐγ.

* Ὅ πόσον εἶσθε εὐαίσθητος, ὠραία μου Ἐλ. Α. τῆς ὁδοῦ Εὐγ. δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ἀλλὰ γιατί τόση μανία στὴν κιθάρα, παρακαλῶ;

* Καὶ σὺ μελαγχροινὴ Μαρίκα (ὁδὸς Κηγ.) τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὰς προόδους τῆς Maison.

— Εὐγε σου. Ἡ σύντροφός σου ὅμως ἐργάζεται πολὺ... καὶ χωρὶς ἄλλο κουράζεται.

— Ἐνα μόνον σοῦ συνιστῶ, ν' αὐξήσῃς τοὺς μισθοὺς τῶν κοριτσιῶν.

* Χά... χά... χά. Καλὲ τί ἔμαθα κυρία Π. Μρ. διδασκάλισσα; (Ἐνὸς δημοτικοῦ σχολείου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε ἄρτιος).

— Ἐτσι λοιπὸν εἶ; Αἱ συνεντεύξεις—ἄχ, καὶ μόνον συνεντεύξεις—ἐδίδοντο μέσα εἰς τὸ σχολεῖον;

— Τῆ βοήθεια πάντοτε τῆς σχετικῆς ἐπιστατρίας; εἶ;

— Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς διάβολο τὰ καταφέρατε εἶσαι καὶ σὰς ἐπίασε ἡ Δευθύντρια πρὸ τριῶν ἀκριβῶς ἑβδομάδων.

— Ἀλλ' ἀκόμη περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς ἐτήρησε σιωπὴν καὶ ὁ ἀρμόδιος ἐκείνος—ξέρεις ποῖός;

* Ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθε τοὺς ἔρωτά σου κύριε φοιτητὰ Φ. Γ. εἰς τὴν ὁδὸν Α.

— Καὶ ξέρεις διατί; διότι εἶσαι φρικτὰ ἀνυπόμονος. Διατί φθάνεις μέχρις ἐνοχλητικότητος, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Νιτ. σ' ἀγαπᾷ;

— Σιγά, σιγά, μικρὲ μου. Μὴ βιάζεσαι τόσον. Θὰ φθάσῃς εἰς τὸ ποθοῦμενον.

* Λοιπὸν δὲν ἐσωφρονίσθης ἀκόμη νεαρέ μου Γ. Ν. Κ.;

— Διατί αἰωνίως μαλλώνεις μὲ τὴν ὁδὸν Σωκράτους;

— Πολὺ περίεργον. Πρόσεξε διότι ἴσως νὰ ἔχῃς

συνεπείας.

— ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

* Εἶσαι σωτὸς διαβολάνθρωπος φίλτατε κ. Ι. Π. ὁδὸς Ταμ. Ἀπορῶ πῶς διάβολο τὰ καταφέρνεις καὶ ξεγλυστράς.

— Μπράβο σου. Ἐτσι σὲ θέλω, νὰ εἶσαι τσακπίνης πάντοτε.

* Ἀλλὰ σεῖς ὠραία μου Φρ. (ὁδὸς Κ.), διατί ἐπιμένετε εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ἀφοῦ ὁ Ἐκεῖνος, τόσον δεξιῶς σὰς ἀπέφυγε;

— Περίεργον... Ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι καλοὶ νέοι εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Ἴδιως αἱ ἐρωτικαὶ σὰς ἐπιστολαὶ εἶνε τραγικώταται, μὲ τὰ ποιηματάκια των: Ἐκεῖνο ἰδίως τὸ:

Γιατ' εἶσαι τόσον ἄπνοος...

— Βαθέως μὲ συγκινεῖ. Τί κρῖμα αὐτὸς ὁ ἄπνοος (!) νὰ μὴν σὰς ἀκούῃ!

* Γλυκὸ μου παιδί κ. Ι. Π. Π. Κ. διατί ἐθύμωσες; Γιατί μικρὸ μου;

— Ἡ ἀγάπη ἔχει καύμους καλὸ μου παιδί!

— Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καύμους εἶνε, νὰ σοῦ πῶτὴν ἀλήθεια, καὶ τὸ «Φλέρτ» ἀγαπητὸ μου παιδί.

* Πῶς πάει τὸ φλέρτ γλυκεῖα μου Ἀρσακειᾶς Μ. Π. (ὁδὸς Τ.) μὲ τὸν ἀπέναντι κ. Α.;

— Καλὰ βέβαια δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς τόσον γρήγορα ἐλησμόνησες τὸν προκάτοχόν του τὸν κ. Α. Χ.

— Τί κρῖμα! Καὶ τοῦ ὑπέσχεσο ἔρωτα ἀληθῆ καὶ αἰώνιον.

* Λοιπὸν ἀμπαγιατεπάζαρο; ἔχεις ξετρελλάνει ὅλους τοὺς γυμνασιόπαιδας. Ἐτσι μοῦ γράφουν.

— Ἀχ, πόσον ἤθελα νὰ σὲ γινώριζα. Μοῦ γράφουν ὅτι εἶσαι πολὺ ἐξυπνη κοπέλλα.

— Τοὺς τρελλαινέις ἰδίως εἰς τὸ παράθυρο ὅταν κάθησαι μαζί μ' ἐκεῖνο τὸ σκυλλάκι.

* Μὰ γιατί μαλλώνεις με τοὺς φίλους σου καλὸ μου παιδί Κώστα Β.;

— Καὶ αἰωνίως ἡ μόνη αἰτία εἶνε ἐκείνη ἡ Μ... Ὅχι δὰ καὶ ἔτσι.

* Φίλτατοί μου Α. Ι. καὶ Χ. Μ. μανθάνω ἀποτυγχάνετε πολὺ εἰς τοὺς ἔρωτάς σας.

— Προσέξατε λοιπὸν.

* Καὶ σὺ ἀγαπητέ μου Εὐ. Μ. γιατί πειράζεις τὰ κορίτσια ποῦ δὲν σὲ θέλουν;

— Περίεργον! Ὁ Πειραιεύς εἶνε γεμάτος κορίτσια ἀγαπητέ.

* Χά... χά... ἀ... ἔτσι λοιπὸν δεσποινίς Στ. Κ. (ὁδὸς Κ.) Σοροκάδα εἶ;

— Εἶνε πολὺ δροσερὸς αὐτὸς ὁ ἄνεμος ἔμαθα.

* Μὰ καὶ σεῖς τὰ χαλάσατε μὲ ἐκεῖνον τὸν ναύτην φίλτατη Σ. (ὁδὸς Πρ.).

— Πολὺ ἄσχημον αὐτό. Ἐντούτοις ὅμως ὡς μανθάνω τὸν ἀνεπλήρωσε ὁ κουρεὺς.

— Καλὸς καὶ αὐτός. Προσοχὴ μόνον γιατί εἶνε μπερμπαντᾶκος.

* Δεσποινίς Α. Σ. (ὁδὸς Κ.) ὄχι δὰ καὶ τόσον φανερὰ μὲ ἐκείνον τὸν φοιτητήν.

— Ἐξετάσατο πρῶτα πρῶτα ἐὰν εἶνε πιστὸς καὶ δεύτερον μήπως σὰς ἔχει ἀντιληφθῆ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— ΕΠΑΡΧΙΑΙ

* Καλλίτερα νὰ φροντίζῃς νὰ ἔχῃς σχέσεις μὲ ἀνθρώπους τῆς τάξεώς σου κυρία Θ. (Σύρος).

— Ἀφοῦ ἄλλως τε εἶσαι καὶ παντρεμμένη.

* Πῶς πηγαίνουν οἱ ἔρωτες ὠραία μου Αζ. (Κέρκυρα).

— Ἐχετε ξετρελλάνει ὅλους τοὺς νέους ἔμαθα. Εἶπα ἀλήθεια;

* Ὅχι δὰ καὶ τόσον χονδρικῶς τὸν ἔρωτα ἀγαπητέ μου κ. Εὐ. Γ. (Χαλκίς). Ὅχι ἔτσι.

— Ὅλοι ἐρωτεύονται, παιδί μου, μὰ ὄχι καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

* Τί νεώτερα λοιπὸν ἀγαπητέ μου κ. Γ. Τ.;

* Ἀλήθεια κυριολεκτικῶς ἐβαλάντωσες μὲ τὴν Ε. Β.;

* Καὶ σεῖς μαθητοῦδια μου κ. κ. Νίκο καὶ Μήτσον (Σπάρτην) πῶς πάει ὁ ἔρωσ μὲ τὴν Ε. Θ.;

— Μὰ μοῦ φαίνεται, καλὰ μου παιδιὰ, ὅτι εἶσθε πολὺ μικροὶ ἀκόμη.

— Ἀλλὰ τί μικροὶ ἀφοῦ δὲν σὰς λείπει καὶ τὸ σχετικὸν κρασάκι.

— Δὲν πειράζει, καλὰ κάνετε παιδιὰ μου, γλεντᾶτε, γλεντᾶτε.

* Πῶς πηγαίνουν οἱ ἔρωτες δεσποινίς Μαρίκα Α. μὲ τὸν κ. Ἰω. Κ.;

— Καλὸ παιδάκι. Ἄλλως τε εἶνε καὶ διοπτροφόρος.

* Καὶ σὺ γυμνασιόπαι μου κ. Σ. Φ. πῶς περνᾷς μὲ τὴν Κ. Α.;

— Περίεργον, ὅλη ἡ γειτονιά τὸ ξεύρει.

* Πῶς πηγαίνει ἡ καλλιτεχνία, καλοὶ μου ἐρασιτέχναι; (Κυπαρισσία).

— Τέλος πάντων δὲν θὰ δώσετε καὶ καμμίαν παράστασιν;

* Φίλτατε Λάτρι τοῦ «Φλέρτ» (Ἄργος), πῶς πηγαίνουν τὰ ταξιδία;

— Ὅχι ὅμως καὶ πολὺ συχνὰ φίλτατε. Ὅχι πολὺ συχνά.

* Κομψὴ μου κοπέλλα Δμ. (Σύρον) διατί τὰ χαλάσατε μὲ τὸν Νίκο σου;

— Περίεργον! αὐτὸς εἶνε τόσω καλὸ παιδί.

* Ρωμαντικὴ κοπέλλα Ἀγ. (Γαλαξείδιον) προώδευσαν τὰ εἰδύλλια;

— Ἄν ἐπεκράτει κῆποινα ἐχεμύθεια θὰ ἦτο καλλίτερον φρονῶ.

* Τί σοῦ συνέβη κ. Π. μὲ τὸν κ. Δ. (Τρίκαλα) Σοροκάδα λοιπὸν. Ἐ, ξεύρεις τώρα τὴν ἀνοιξιπνέουν αὐτοὶ οἱ βόρειοι ἄνεμοι.

— ΠΕΡΙΤΕΡΙΚΟΝ

* Ὅχι μὲ μεγάλην μου χαρὰν μανθάνω τὰ ἄθλα σας ἐν τῆ μὸ τ τ ε κ. Βργ. (Σμύρνην), ποῦ συχνάζεις εἰς τὰ φαρμακεία, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ σὲ κάτι... σ π ῆ τ ι α.

— Πειράζεις, πολὺ ἄσχημα ὡς ἔμαθα, μερικὸς ἀγαπημένους μου φίλους. — Πρόσεξε.

— Πρόσεξε διότι ἔχω κάτι σημειωσοῦλες διὰ τὴν ἐνδοξότητά σου, ποῦ ἂν δημοσιευθῶν στὸ «Φλέρτ», καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἔχει νὰ γίνῃ.

— Πρόσεξε λοιπὸν καὶ πρὸ παντὸς ἐνέργει ὑπὲρ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Φλέρτ».

* Σὺ δέ, ὦ ὑ ψ η λ ό τ τ ε κ. Σφ. (Σμύρνην) νομίζεις πῶς ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸ μάτι μου θὰ ὀργιάζεις;

— Ὡ νεώτερος τύπε Σάουλκ Ι.. Πρόσεξε καὶ σὺ. — Ξεύρετε ἐγὼ τσιμπῶ, πολὺ τὰς ὑ ψ η λ ό τ τ ε κ ἀπὸ ὅσον μεγάλη ρεμπούπλικα καὶ ἂν προφυλάσσονται.

— Ἀναμένω νεωτέρας εἰδήσεις, καλοὶ μου κύριοι καὶ ὀφόμεθα καὶ πάλιν.

* Au rénoir λοιπὸν τὴν προσεχῆ Πέμπτην μὲ χίλια φιλιά

Πλήρεις σειραὶ καὶ παλαιὰ φύλλα τοῦ «Φλέρτ» εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ 12.

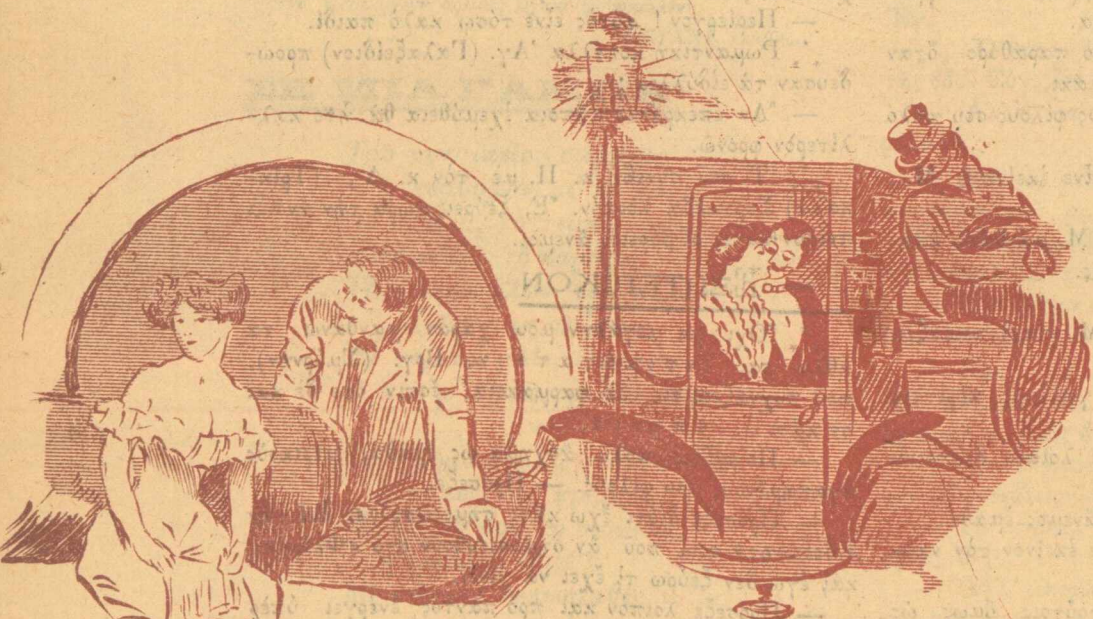
ΣΜΥΡΝΑ·ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Ο Μικρός Έμμανουήλιος, παρσιπιδημών εν Αθήναις μετά του σοφού πατρός τω κ. Καθηγητή περιεργάζεται τα διάφορα προγράμματα τής έδου Σταδίου, εν οίς και τό πρόγραμμα του «Φλέρτ»

- Μπαμπά! τί θά πη Φλέρτ;
- Αυτό θά του χρειασθή διαν θά περάσης τά πενήντα, παιδάκι μου.
- Άμμη «Τονωτικόν σφριγόφορον έλιξηρίον κατά τής άνωανσιήτος» τί εινε μπαμπά;
- Α, αυτό παιδί μου εινε τό ίδιο τό «Φλέρτ» άλλα εινε έκδοσή... φαρμακείο!

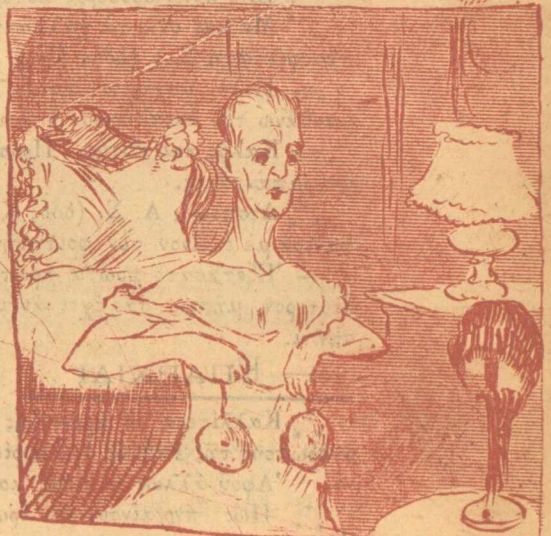
Αφιερούται εις τήν νεάζουσαν εβδομακ...
τούτιδα κ. Μ...)

1) -- Πόσον λές πώς εινε ή κυρία Κακαράκη;
-- Μα θά μπηκε σιά πενήντα.
-- Μωρέ βάλε και λιγάκι.
-- Δέν τής φαίνεται εν τούτοις, είν' άκόμα νο... [μοι]

2) -- Άκουσε λοιπόν έμένα, πού τά ξεύρω από τί... [δούλα]
Τό πρωί πού την χιενίζασι σιδόν καθρέφτη μπρο... [τή γίδα]
θάφτει εβδομήντα χρόνια σε μιá ψεύτικη κοτοίδα

Ο ΑΜΑΣΑΣ. Ά, ά, έκαιψαβα! Έχουν φαίνεται
νά ξεδούλησουν και τρεχούμενους λογαριασμούς.
Γι' αυτό έμπήσανε σι' άμάξι μου!...

(Άπριλιάτικο).

- Άφού, ψυχή μου, σ' άπατά ο άνδρας σου με άλλη
δός του τήν ανταπόδοσι και σ' σιό κοτέλεϊ του
- Ναι, μά αυτός θορκίσθηκε να μη τό κίνη πάλι,
ένω άν κάμωμε μαζί άρχή... άλλόλιονό του!

3) -- μά τά χρόνια διον χάνει με τά ψεύτικά της κάλλ...
διαν ξεχεται ή νόχια...τά ξανακερδίζει πάλι!